

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài: **Hội Ưc Đòi Tôi – Phần 2** của thân hữu **Nguyễn Cang**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

HỘI ƯC ĐÒI TÔI (Nguyễn Cang)

(Phần 2)

Sau hơn 10 năm phiêu bạt, tình cờ tôi gặp lại anh Danh trong một chuyến xe đò định mệnh, suýt chút nữa tôi và anh bị Việt Cộng

bất vô rừng. Số là mùa xuân năm 1967, sau khi ăn Tết xong, tôi nhận được Sự Vụ Lệnh của Nha Động Viên gọi đi Thủ-Đức. Tôi già từ trường lớp, bạn bè để dấn thân vào lửa đạn, mà trận chiến đang hồi gia tăng cường độ từ Bến-Hải cho tới Cà-Mau không ngày nào ngớt tiếng súng, chết chóc. Tôi mang tâm trạng hoang mang lo lắng không biết tương lai đi về đâu? Mà lỡ khi mình không về thì thương người vợ chờ bé bỏng chiều quê (Thơ Hữu Loan).

Tôi trở về Tây-Ninh thăm cha mẹ trước khi lên đường. Khi xe tới Suối Cụt bỗng dừng bị kẹt, lúc đó đã bảy giờ tối. Một bà chủ quán bảo tôi: “Nếu cậu là quân nhân hay công chức thì hãy ngủ đêm tại đây sáng mai hẳn đi”. Vì nóng lòng nên tôi không nghe, hơn một tiếng đồng hồ sau đó đường được khai thông, tôi nhảy lên xe tiếp tục về Tây-Ninh. Lúc này, trời bên ngoài đã tối hẳn, màn đêm xuống thật nhanh, bóng tối bao quanh cả không gian âm u, mờ mịt. Mọi vật đều im lặng, khách lên xe cả rồi mà không ai nói với ai một lời nào. Một thứ im lặng đáng sợ như đang rình rập đợi chờ một hiệu lệnh. Tôi được biết xa xa bên kia là khu rừng cao-su bát ngát xen lẫn cây rừng bụi rậm. Tôi cảm thấy lo lắng sợ sệt một tai họa gì đó sắp xảy ra chẳng?

Hồi đó, tôi thiếu cảnh giác, cứ nghĩ đơn giản kẹt xe là do tài xế bất cẩn gây tai nạn làm nghẽn đường, chớ đâu ngờ Việt Cộng chặn đường bắt thanh niên, công chức quân nhân. Xe bị kẹt lần đầu là do Việt Cộng chặn, vậy mà tài xế không cho hành khách biết. Sau khi xe chạy được khoảng năm cây số thì lại bị chặn. Tới chừng đó tôi mới thất kinh hồn vía khi thấy một tên Việt Cộng mặc quần áo đen bước lên xe chặn cửa trước, tên thứ hai đi dọc theo hông xe chặn cửa sau. Cả hai tên đều có mang súng CKC, tuổi độ 16, 17. Tên thứ nhất ngó trôn trôn vào hành khách, rà con mắt cú vọ vào gương mặt từng người như muốn tìm thủ phạm. Tôi muốn đứng tim, thỉnh linh hẳn ra lệnh cho một thanh niên ngồi gần tôi ở

băng ghé bên kia: “Anh kia! Ngược mặt lên coi.” Tôi liếc ngang qua giật mình, thều thào trong miệng: “Trời, anh Danh! Gần 10 năm anh em không gặp, nay lại gặp trong cảnh chết người như vậy.” Bỗng dưng tôi cảm thấy lạnh toát mồ hôi: nếu Việt Cộng xét giấy tờ tôi, chắc chắn tôi sẽ bị dẫn vào rừng hoặc có thể bỏ mạng vì trong túi áo tôi còn nguyên tờ lệnh trình diện đi Thủ-Đức. Tôi van vái trong bụng: “Nam mô a di đà Phật! Xin đức Phật từ bi độ trì cho con được tai qua nạn khỏi...”

Bất ngờ tên Việt Cộng thứ nhứt lùi lại vài bước rồi huênh hoang: “Thưa bà con cô bác, bọn giặc Mỹ Ngụy sắp bị đánh bại hoàn toàn, tháng rồi lực lượng giải phóng đã tấn công vào phi trường Tân-Sơn Nhứt, phá huỷ 5 chiếc máy bay lên thẳng, 1 chiếc phản lực và tiêu diệt 200 tên địch. Đồng bào hãy nhấn với con em đang phục vụ trong chánh quyền ngụy hãy buông súng quay về với nhân dân, với quân giải phóng”.

Độ nửa giờ sau, hai tên du kích Việt Cộng rút nhanh vào khu rừng chồi gần đó sau khi “lịch sự” buông mấy tiếng “Cám ơn bà con”. Tôi thở ra nhẹ nhõm. Ông Trời đã cứu tôi! Hồi đó, nếu chúng bắt tôi vào rừng làm lính du kích như chúng thì giờ này thân xác tôi sẽ biến thành phân bón cho rừng già Tam Giác Sắt, Dương Minh Châu hay chết bở chết bụi ở một nơi nào đó không ai biết. Làng tôi có hơn mười mấy đứa bạn đá banh chung, bắt đé, đánh trống chung, lớn lên theo Việt Cộng, sau khi hết chiến tranh 1975, họ trở về còn lại vài móng, đếm chưa đầy bàn tay 5 ngón! Thật tội nghiệp!

Còn tiếp...

Nguyễn Cang